

Kapitola 3

Hledání pravdy

Akvin dlouho nemohl usnout. Mysl mu neustále naplňovaly tři velmi silné pocity, vzájemně rozdílné i propojené. Střídal se a přelévával a vždy, když Akvin našel uklidňující myšlenku a začínal klimbat, vyplul na povrch nový pocit a okamžitě ho probudil.

Prvním z nich byl strach. Proč ho Finlar napadl? Jaký k tomu mohl mít důvod? Kdo ho řídil? Je v tom namočený taky Amall, který u vyšetřování jevil silné známky nelibosti? A co udělá, aby našel na tuto otázku odpovědi?

Druhou překážkou, která bránila spánku, byl pocit vzrušení. Po letech opustí Akademii, opustí Attaru a pojedje sám na jih. Hostince, pivo, noví známí a potom Strážní Věž a posádka. A pak? Průzkumný oddíl, les, nebezpečí a dobrodružství. Pohodlí a klid zde na univerzitě nahradí mouchy, kapradí a hadi.

No a právě hadi tvořili třetí pilíř bránící spánku. Listák pralesní. Smrtelně jedovatý a velice vzácný druh hada, který byl do attarmijských džunglí přivlečen na lodích z jihu, z Trimie. Tajemné chvění, které pocítil, když si uvědomil, že možná konečně bude mít příležitost vyčarovat si Zakletého, bránilo spánku asi nejvíce. Akvin si vzpomínal na svou první (a jedinou) toulku astrální rovinou, kde byla tato bytost, ta zákeřná, škodolibá, a přesto statečná a čestná část jeho duše, neocenitelným prů-

vodcem.

Myšlenky přelétaly od jedné ke druhé. Od jednoho problému k dalšímu, až se nakonec spojily v příšerný sen, ve kterém Akvina po temné, strašidelné džungli honil obrovský had s Finlarovou hlavou a volal, že ho stejně jednou dostane.

*

Akvin vstal brzy ráno. První paprsky slunce ozařovaly nejvyšší věže Akademie, zatímco město Attara, hluboko pod Akvinovým oknem, tonulo ještě v posledních černých kapkách noci. Alex tiše pochruoval na vedlejší posteli.

Mladý kouzelník si omyl obličej, oblékl se a vyklouzl do ztichlých chodeb Akademie. Na jednu věc v noci přišel a chtěl si ji ověřit, než bude muset na seminář k misi. Došel k nejbližšímu schodišti a pustil se desítky pater dolů. V těchto momentech vždycky litoval, že nedal přednost magii prostoru a času. Jeho spolužáci, kteří tuto disciplínu studovali, již univerzitní stabilní portály bezpečně využívali a mohli si před přednáškami dobrou půlhodinku přispat. Akvin ne. Akvin musel šlapat. Na druhou stranu, silné tělo bystrý mysl, říkal jeden z prvních Akvinových učitelů, který tenkrát přednášel v jedné z nejvyšších věží. Tehdy v prváku to bylo vyrovnané a šlapat do věže museli všichni.

Knihovna byla velikou halou s mnoha místnostmi s omezeným přístupem, kam vás mohl vzít pouze knihovník. Těch bylo zaměstnáno v této univerzitní instituci několik desítek a celkem bravurně obsluhovali stovky zákazníků. Studenti si většinou o skripta napsali pomocí stálého teleportu ve svých truhlách. To bylo dobré. V pokoji jste napsali papírek a vložili ho do truhly. Papírek zmizel a většinou do druhého dne jste měli požadované knihy ve své truhle. Takto se ale daly získat jen knížky a skripta, jejichž název jste znali. Pokud jste po něčem pátrali, nezbývalo než zavítat sem dolů.

„Čím vám mohu posloužit, mladý pane?“ zeptal se postarší čaroděj stojící za přepážkou. Akvin viděl znamení osmého kruhu. Což rozhodně nebylo málo, ale Akvin od knihovníka čekal více. Někteří zkrátka vyšších kruhů nedosáhnou ani celoživotním studiem v knihovně.

„Chtěl bych do oddělení organických látek, drog a jedů,“ odpověděl Akvin a spíše pro sebe pak dodal, „mám pocit, že jsem tam kdysi dávno něco zajímavého četl.“

Na tváři starého čaroděje to vykouzlilo široký úsměv a Akvin netušil proč. Pokud by si na tuhle příhodu vzpomněl, až bude starší, pochopil by, jak nepatříčně z jeho mladých úst znělo zamyšlené *kdysi dávno*.

Čaroděj ho předal do péče mladšímu kolegovi, čtvrtý kruh, který Akvina bezpečně provedl tunami papíru a kilometry regálů do oddělení drog a jedů.

„Budete si přát ještě něco?“ zeptal se mladší knihovník.

Akvin mu poděkoval a řekl, že už to zvládne. Na své pátrání měl Akvin asi tři hodiny, proto nemarnil čas a pustil se do pročítání svazků. *Signakurské toxické látky – obecný přehled, Signakurští jedovatí tvorové – obsah jejich toxinů, Jak se nechat otrávit na Signakuru snadno a rychle, Letní jedovaté rostliny Signakuru a severní Trimie, Zimní jedovaté rostliny Signakuru a severní Trimie, Mentální jedy, Elementární jedy, Abstinenční příznaky známých Signakurských drog, Léčba trdomyslnosti pomocí Signakurských drog*, a mnohé další knihy Akvin prolistoval a často si myslel, že se blíží k cíli. Největší záhadou, a zároveň vodítkem, byl fakt, že Finlar seslal kouzlo. Jak řekl u výsledku theurg Tirian, takový jed přeci neexistoval. Akvin si však v noci vzpomněl, že něco takového opravdu někde kdysi viděl. A měl to spojené se Signakurem.

Signakur byl stejně zvláštní místo. Původní obyvatelé tohoto ostrova měli černou kůži. Černou jako noc. Byli to lidé, ale pravdou je, že obyvatelé civilizovaných říší neviděli rozdíl mezi trpaslíkem, elfem, skřetem nebo černým člověkem. Všechno bylo cizí a všechno bylo špatné. Proto se Signakurští ze svého ostrova příliš nevzdalovali. Naopak je nakonec dostihla poptávka po jejich zboží. V bažinách Signakuru se extrahovaly a vyráběly ty nejnebezpečnější jedy a nejluxusnější drogy pro vyšší společnost. Signakur, i přes nazývání tamních obyvatel všelijak, silně prosperoval.

Akvin uzavřel poslední svazek a pohlédl na hodiny visící vysoko u stropu. Byl čas vyrazit. Pátrání po jedu, pokud to tedy byl jed, bude muset nechat na jindy. Mladého čaroděje to štválo.

Nemohl se zbavit pocitu, že někde už účinky způsobující stav, jaký vykazoval Finlar, viděl. Měl to úplně před sebou: Modré oči, zuřivost, kouzla... kde to jen mohlo být?

*

„Posaďte se, utište se. Musíme si pospíšet, nemáme moc času,“ volala čarodějka Fiala, mistryně čtrnáctého kruhu, magie materiální, strážkyně Attarmie. Strážci říše byl rád čarodějů, kteří často putovali na daleká místa a často, i v přestrojení, zjišťovali informace a řešili problémy. Obvykle i daleko za hranicemi říše. Byli ale samozřejmě velmi užiteční i v pohraničích, kde často putovali spolu s hraničáři. Jejich umění přežít v divočině bylo tedy neoddiskutovatelné.

„Na tomto semináři,“ pokračovala čarodějka, „budete obeznámeni se základy bezpečného cestování a stravování. Probereme si nějaké základní poučky, jako doporučené vybavení, vaše vystupování, péči o koně a další a další věci. Co se týče samotného působení v jednotkách, ke kterým jste se přihlásili, předpokládám, že podrobné informace a pokyny obdržíte na místě. Mým úkolem je postarat se, abyste na místa dorazili včas, zdraví a živí.“

Čarodějka se napila vody. Nikdo z asi třiceti posluchačů (na prostá většina byly první kruhy) nevyrušoval. Mladí kouzelníci si buď uvědomovali, že tyto informace budou moci třeba někdy využít, nebo byli rádi za odlehčení od věčných meditačních metod a podobných náročných předmětů, kterých měli ze semestru a z následných zkoušek ještě plnou hlavu.

Naprostá většina studentů se chystala buď na výpomoc ve městech, nebo jako hledači talentů. Na zahraniční misi, po boku strážců Attarmie, nejel nikdo. Nebylo se také čemu divit, vždyť měli první, nebo maximálně druhý kruh. Na vojenské mise uvnitř Attarmie byli přihlášení pouze dva studenti a Akvin. Na jih do Strážní Věže pak jel pouze Akvin. Trollové Rudé ruky, to byli odvěcí nepřátelé attarmijských kouzelníků, a proto Akvina nepřekvapilo, že o Štít byl větší zájem než o Strážní Věž. Na druhé stranu, oba kouzelníci rozhodnutí pro Štít byli přátelé, a tak nebylo divu, že chtějí strávit misi spolu. Takže o obě hra-

niční pevnosti byl vlastně zájem stejný, tedy malý.

„Začneme cestováním. Podél cest se v intervalech zhruba osmi hodin chůze nachází hostince. Je výrazně doporučeno nocovat v nich. Jednak pro jejich bezpečnost a také pro relativní pohodlí, které nabízejí. Hostince podél císařských cest nebývají zavšivené, jídlo je více než požitelné a nejsou navštěvovány křupany a rváči, na které byste mohli narazit mimo cesty. Pokud by se tam přece jen tento pól vyskytoval, pamatujte si, že takovíto hlupáci jsou zákeřní a často útočí v tlupě. Studenti prvního kruhu ještě nezvládají tak mocná kouzla, aby dokázali celou tlupu vyřídit, a navíc koukám, že je mezi vámi mnoho mladých, kteří by se svými svaly nemohli soupeřit s dospělým a statným tesařem, nebo horníkem.

Jste studenti Akademie. Povezete sice glejt, kterým můžete prokázat, že jste na misi ve službě císařství, a tedy občané, i čarodějové, by vám měli vycházet vstříc. Není ale slušné, ani žádoucí, abyste tohoto privilegia využívali a už vůbec ne, abyste ho zneužívali. Za ubytování, stravu, ustájení koní, nebo jakékoli další služby plaťte a plaťte dobře. Finance, které vám budou poskytnuty před cestou, by měly být více než dostatečné.

Přestože říše je poměrně bezpečná, může dojít k přepadení z řad lapků nebo třeba k setkání s hladovými vlky. Pamatujte si, že síla je v počtech. Doporučuji cestovat pohromadě, případně se připojit ke skupině obchodníků či jiných cestujících. Pravda, pojedete pomaleji, ale zato budete v mnohem větším bezpečí.

Na cestách reprezentujete císařství, proto buďte k obyvatelům říše slušní, pomáhejte jim v jejich denní nouzi. Čarodějové vyšších kruhů mají právo vás zdržet nějakou prosbou, přáním, využít vás. Nemělo by to být ale na tak dlouho, aby vám znemožnili splnit úkol, který vám byl na začátku mise přidělen. Kdyby se tak stalo, je povinností čaroděje, který vás zdržel, tuto situaci vysvětlit veliteli, u kterého se máte po příjezdu hlásit. Vyžádejte si na něm alespoň nějaký papír, který by situaci vysvětloval, abyste později neměli problémy.

Nyní si probereme správnou péči o koně. Je to jen v rychlosti, protože všichni jste určitě prošli lekcemi z jezdeckví. Jen blázen by se vypravoval na misi bez jezdeckých zkušeností. Po prvních pár dnech by vám upadl zadek. Takže jen stručně:

...“

A tak Fiala procházela věci, které Akvin znal. Jak správně nasadit sedlo, že by se mělo na noc sundávat, jak koně hřebelcovat a podobně. Akvin poslouchal jen na půl ucha a vrátil se ve svých myšlenkách k pátrání po příčinách Finlarova podivného chování.

Možná, že to nezpůsobil jed, třeba Finlara někdo ovládal. Akvin znal základy praktik, které spočívaly v prolomení mentální obrany soupeře a v získání kontroly nad jeho tělem i myslí. Říkalo se tomu mentální dotek a každý čaroděj, který měl uspořádanou mysl, byl potenciálním terčem jiného čaroděje, praktikujícího mentální dotyk. Ale na druhou stranu byly tyto praktiky velice bedlivě sledovány a v prostorách Akademie obzvláště. *Navíc by na to musel nějaký vyšetřovatel přijít, zatraceně.* Pokud by tedy ovládání neprováděl nějaký velice mocný mág, který by oběť dobře znal. To bylo pro tyhle kouzla a praktiky velmi důležité. A tehdy Akvinovi znovu vyvstal v mysli Amall.

„Ne, určitě jsem to někde četl,“ zašeptal potichu Akvin. „Jed, který způsoboval otravu duše, ale ne myslí.“

Student sedící před ním, o rok, dva starší než Akvin, s černými kučeravými vlasy, se na něj tázavě otočil. Akvin se na něj usmál a on se otočil zase dopředu.

„Provaz a křesadlo, ocilku a troud,“ říkala právě strážkyně Fiala, „tyto věci byste s sebou vždy měli mít. Nikdy nevíte, kdy se vám mohou hodit. Mohu oheň vykouzlit, umím si přitáhnout věci silou vůle, můžete namítnout, ale ve vojensky nestabilních oblastech, kam někteří z vás jedou, je zakázáno provozovat kouzla bez povolení. Důvod je prostý, předpokládám, že už jste na to dávno sami přišli, že? Takže?“ Studenti si nebyli chvíli jistí, zda se jedná o řečnickou otázku či ne. Někteří začali něco mumlat, když čarodějka pokračovala: „Protože by vojenská skupina zaznamenala vaše kouzlo a přesvědčena o tom, že v místě, kde stojíte, žádný svůj oddíl nemá, předpokládala by, že se tam objevuje nepřítel. Mohlo by se i stát, že narazíte na skupinu, která dřív střílí a pak se teprve ptá. Proto jakmile dorazíte do ohrožených oblastí, nekouzlit bez povolení! Ale to se týká spíše támhle pánů. Vy, co budete ve městech, nebo s hledači, vám asi dovolí čarovat bez povolení, to nakonec uvidíte.“

Akvin odcházel z přednášky příjemně unaven. Starosti z včerejšího výslechu, strach a obavy, vše bylo přebito novým pocitem. Akvin přemýšlel, jak ho nazvat, a nenapadlo ho nic jiného, než touha po dobrodružství. Proto, místo aby zamířil do svých pokojů, nebo zašel za Trill, vypravil se na dvorec, kde bylo možno trénovat boj s mečem nebo s holí.

Rytíř Richard, stárnoucí šedovlasý pán s mohutnými svaly, řídil dnešní volný výcvik studentů, kteří měli zájem se zdokonalovat. Akvin si začal rozhýbávat paži, která utrpěla zranění při nechtěném souboji s Finlarem. Po chvilce v ní potěžkal meč. Pravačka byla již srostlá, léčivé masti inkvizitorů ji zázračně uzdravovaly, ale stále byla velmi slabá a po včerejšku bolavá. Prvních pár úderů vedl Akvin proti dřevěnému panákoví velmi zlehka. Náraz oceli o těžké dřevo z černých dubů vyvolával štíplavou bolest a Akvin si musel po pár minutách odpočinout.

Jak tak seděl pod letním sluncem a pil vodu z koženého měchu, přišel se k němu posadit sám rytíř Richard.

„Slyšel jsem o tvém souboji,“ řekl přátelským a zároveň zvědavým hlasem. Akvina znal od jeho deseti let, kdy jako malý vyjukaný studentík přišel na hodinu šermu mezi mnohem starší a zkušenější kluky, aby je začal všechny po pár lekcích porážet. „Byl jsi jako pravý válečník,“ pokračoval, „taktický, bez emocí, přemýšlel jsi. To je dobře, moc dobře.“

„Snažil jsem se zúročit ta léta výcviku,“ řekl Akvin skromně.

Rytíř si odfrkl. „Jsou tací, kteří mohou cvičit celý život a v podobné situaci, v jaké jsi byl, by neuspěli. Pravda, výcvik dělá hodně, ale to, co jsi předvedl, je vrozené chování bojovníka.“

Takovou pochvalu Akvin nečekal, a tak jen dojatě poděkoval.

Když si odpočinul, Richard ho pozval na kolbiště a vyměnil si s ním několik úderů. Ruka však Akvina brzy začala znovu zrazovat. Opět se chtěl vrátit k odpočinku, ale Richard ho zarazil.

„Zkus šermovat levou rukou,“ navrhl mu.

Akvin si meč přehodil, ale přišlo mu to velice nepřirozené. Hned po prvním zařinčení zbraní jeho meč odlétl tři metry dale-

ko.

„Stojiš špatně,“ řekl mu učitel, „nemůžeš si takhle odkrývat pravý bok. Navíc meč držíš příliš křečovitě. Uvolni se. Přece to nemůže být tak těžké. Jen používáš jinou ruku!“

Aby podtrhl svá slova, přehodil si také rytíř svůj meč z pravačky do levačky.

„Je to vyšší úroveň,“ vysvětloval Akvinovi, „chvíle, která může zvrátit souboj. Málokdo dokáže rychle přizpůsobit tempo boje jiné ruce, když je náhle vyměníš. Šermovat oběma rukama stejně obstojně, to je velká výhoda. Využij svůj handicap a obrať ho ve svůj prospěch. Trénuj levačkou.“

Akvin to tedy zkusil. Dobré dvě hodiny dostával rány a ještě několikrát upustil meč, než si nakonec alespoň trochu přivykl. Bylo to hodně jiné, ale přitom podobné. Na konci vydržel s rytířem i několik kol. Těsně před odchodem ho Richard nasa-dil proti mladému studentovi, nultý kruh, který šermoval po-měrně obstojně. Akvin mu dal dva zásahy a nakonec ho odzbro-jil.

*

Šel k sobě do pokoje a měl ze sebe dobrý pocit. Šerm levou rukou se mu začínal líbit. Zranění utržené v boji s Finlarem ho nebude omezovat tak, jak se obával. Už si sundal propoceny hábit a vzal si ručník, že se půjde umýt, když na dveře kdosi zaklepal a bez čekání na vyzvání vešel dovnitř. Byla to Trill.

„Ahoj, máš se?“ zeptala se.

„Jsem unavený,“ odpověděl po pravdě.

„Nepůjdeš k Radosti? Měli bychom ten tvůj včerejší úspěch konečně pořádně oslavit.“

„*Nejste tam náhodou taky pořád?*“ chtěl říci, ale nakonec řekl jen: „Nemám náladu.“ Už se totiž viděl v knihovně, kde bude dlouho do noci prohledávat archy pojednávající o jedech.

„Co se stal ten incident, neměli jsme na sebe ještě ani chvíličku,“ řekla Trill a lehce se k němu přivinula. Akvin si všiml, jak jemně nakrčila nosík, když ucítila jeho zpocenou kůži.

Akvin jí chtěl říct, proč nikam nechce. Chtěl jí říct o svém podezření na jed i o tom, jak moc se bojí, že to všechno nemuse-

la být náhoda. Ale nedokázal to. Nechtěl ji způsobovat starosti. Znal se natolik, že věděl, proč ji od sebe odhání. Chránil ji.

Řekl jen: „Doženeme to, neboj se,“ a usmál se na ni.

Trill ho pořádně objala a řekla mu, že do Radosti s Kippy a Kurdou určitě půjdou, tak ať se zastaví, když bude mít chuť.

Akvin chvíli sledoval zavřené dveře a nadával si těmi nejhrubšími výrazy. Potom se odebral do koupele a myšlenkami opět zalétl k Finlarovi. Dokud měl před výsledkem, strachoval se tolik, že neměl pořádně čas přemýšlet nad tím, co se stalo. Navíc čekal, že mu to budou schopni vyšetřovatelé nějak vysvětlit. Teď ale začal přemýšlet nad příčinami a ty ho děsily. Kde to jen četl. Jed, který nechá čaroděje kouzlit. Takový neexistoval, ale Akvin o něm četl. Ale asi si to popletl a nečetl o něm v souvislosti se Signakurem.

Navíc vlastně Akvin nikdy o jedech mnoho nečetl. Chodil na přírodovědnost, studoval tvory a živočichy, zajímali ho hadi. Hady znal velmi dobře, když studoval informace, které ho dovedly k odhalení jeho střípku duše, pro jeho astrální projekci. K listáku pralesnímu. Ale byl si téměř jistý, že žádný had takový jed nemá. K čemu by hadům byl. Pak si ale usmyslel, že večer se v knihovně podívá do oddělení jedovatých tvorů.

*

„Murtaiša Smaragdová. Pavouk, který se v zemích západního světa nevyskytuje,“ četl Akvin potichu ve ztemnělé knihovně. Večer zde bylo skoro prázdno. Knihovna na Akademii nikdy nezavírala, ale v noci tu bývala obvykle jen hrstka knihovníků a pár studentů, které tlačily termíny.

Knih s názvem *Putování po Kurytě* popisovala pavouka žijícího v Kurytských lávových polích. Akvin na ni narazil náhodou, když procházel řadou cestopisných regálů směrem k sekci jedů. Vzpomněl si, jak jim kdysi Evlemať na protináboženství o Kurytě vyprávěl. Ta země Akvina tehdy natolik zaujala, že zašel do knihovny, protože se o ní chtěl dozvědět více. A vybral si přesně tuto knihu, protože autor byl cestovatel a přírodovědec a napsal i knížku o jedovatých hadech z Jižního hvozdu. Akvin po ní okamžitě sáhl, protože už věděl, že informace, které hledá, jsou

uvnitř.

Murtaiša smaragdová, také přezdívaná zelená smrt, disponovala roztokem, který byl ve velkých koncentracích smrtelný, ale v malých dávkách měnil mysl otráveného přesně takovým způsobem, že kouzlení bylo normálně proveditelné, ale zbytek mozku se začal jakoby roztékat. Čaroděj postižený tímto jedem mohl snadno napadnout své přátele, ztratil totiž pojem o tom, kdo je a kdo není nepřítel. Dávno zesnulý mág, cestovatel Ignác od Velké pyramidy, popisoval, že kurytský čaroděj Hlavorytec Ašnak prohlašoval, že tento jed není možné z pavouka získat na dobu delší než několik minut. Proto Ašnakův lid chová tyto pavouky pro rituální souboje dospívajících mágů. Oba kouzelníci se nechají Murtaišou kousnout před soubojem, který je podle nich tím pádem nejčistší. Oproštěný od jiných emocí, než vzteku. Bylo by zbytečné taktó nutit bojovat čaroděje, pokud by jim toxiny bránily v kouzlení.

Dále bylo v knize uvedeno, že během záchvatu zbarvuje jed oči do modra. Hned po smrti však tento jev zmizí a jed je prakticky neodhalitelný. Rychle se totiž vstřebává do kostní dřene a urychluje tak rozklad kostí. Do měsíce od exitu nezůstane po otráveném ani stopa. To byla další výhoda, proč Ašnak jed tak vychvaloval. Nemuseli se starat o pohřbívání mrtvol slabochů.

Pod čarou byla naškrábaná poznámka. Akvin se i s knihou přesunul blíže ke svíci. V matném mihotajícím se světle se chlapec naklonil nad poznámku a uvědomil si, že to vlastně není text, ale obrázek. Malý náčrtek sopky se stoupajícím dýmem, ze kterého civí dvě temné a zlé oči.

Akvin upustil knihu. Rána ve ztichlé knihovně zazněla strašidelně hlasitě a musela vylekat nejednoho čtenáře.

Ticho, které ale následovalo, když zadunění v ozvěně vyhaslo, bylo skličující a děsivé.

Akvin vrátil knihu tam, kam patřila a vydal se potichu k východu. Nemohl se zbavit pocitu, že ho někdo nebo něco pozoruje. Labyrint knihovny mu najednou připadal tísnivý. Pak se mu zdálo, že se někdo dotkl jeho mysli. Neznámý dotek. Akvin se uzavřel do sebe a ještě zrychlil. Vyprázdnil mysl, nemyslel vůbec na nic a pelášil z knihovny pryč. Brzy vyšel do světla vstupní místnosti a pocit spojení mysli zmizel, spolu s ním i ti-

seň a strach, které ho při pohledu na ten strašidelný obrázek sužovaly. Obsluha se s ním přátelsky, ale unaveně rozloučila a Akvin vyrazil do Radosti. Sice se snažil sám sebe přesvědčit, že tam jde kvůli přátelům, aby se s nimi poveselil, ale skutečnost v koutku podvědomí znal.

Nechtěl teď být sám, protože se bál.

*

Už téměř vycházel na nádvoří, když stočil své kroky zpět do útrob Akademie. Informace, které získal, se mu rozležely v hlavě. Myslel si, že dělá asi hloupost a bylo mu jasné, že přátelé by mu to rozmluvili hned, jak by jim to řekl. Proto místo za nimi stoupal po mnoha schodech jinam. A byl by se ztratil, kdyby nepotkal mistra Pertimala, který kdysi Akvina učil základům boje s holí. Ten Akvina navedl, kam potřeboval, a tak o několik pater a minut později stanul před tmavými dveřmi v jedné z věží. Akvin nechápal, proč stojí zrovna zde. Ze všech lidí na Akademii si vybral zrovna jeho. Pak tomu ale porozuměl. Ze všech lidí na Akademii pouze Amall nevěřil v jeho nevinu. A právě jemu to chtěl Akvin dokázat. Zhluboka se nadechl, aby si dodal odvahu, a zaklepal.

Po chvíli mu otevřel neúspěšný student. Takový, který byl zbaven schopnosti rozumně uvažovat a myslet. Řekl: „Mistr spí, vy přijít jindy?“

Většina mistrů na Akademii tyto tvory, kteří bývali lidmi, nevyužívala. Amall byl jiný.

„Bohužel je to naléhavé,“ řekl Akvin a doufal, že slovo naléhavé je ve služebnickově omezeném slovníku. „Vzbud' ho. Hned,“ dodal Akvin.

Ubohý podrobený služebník se odšoural do mistrova bytu. Akvin se otrásl, když ta bytost odešla. Sám před pár lety riskoval, že se také jednou takovou stane. Nebezpečí z kruhových zkoušek měl stále v živé paměti. A včera mu to vlastně hrozilo také. Akvin se znovu otrásl.

Čekal dlouho, než se služebník vrátil a řekl mu, že může vstoupit.

Uvedl Akvina do prostorného věžního bytu s několika pokoji

a s kruhovým obývánkem, ve kterém seděl v županu Amall. Měl v obličejí naprosto neutrální výraz, přesto Akvin uviděl záblesk zvědavosti. To snad bylo dobré.

„Dobrý večer, mistře. Omlouvám se za vyrušení, ale zjistil jsem něco, co byste měl určitě vědět,“ začal Akvin. Amall mu nenabídl, aby si sedl, ani mu neodpověděl, jen mu pokynul, aby pokračoval.

Akvin se zhluboka nadechl: „Mám důvodné podezření, že mistr Finlar byl otráven.“ Akvin bedlivě sledoval Amallův obličej, bylo přece stále možné, ačkoliv nepravděpodobné, že otravu zprostředkoval sám Amall. Akvin to potřeboval zjistit. Možná částečně i proto byl tady.

Amall jen řekl: „To je nesmysl. Neexistuje takový jed. Včera to říkal Tirian, pamatuješ? Ale já jsem pragmatictější než on. Ve sférách je možné určité informace pozměnit, nebo skrýt. Nařídil jsem pitvu svého žáka a nenašla se žádná stopa po jedu. Takže tvá teorie je mimo.“

„Omlouvám se, mistře,“ řekl Akvin, „ale existuje takový jed. Přenáší ho vzácný pavouk až z Kuryty. Na Kalle není vůbec známý. V knihovně je o tom jediná knížka. Ten jed se nedá syntetizovat na dlouhou dobu, takže pokud někdo mistra Finlara tímhle způsobem otrávil, musel si nechat dovézt živého pavouka. To by i ztížilo pátrání po jedu ve sférách, málokoho napadne někoho otrávit jedovatým pavoukem! Pokud Finlara otrávil někdo z Akademie, měli bychom zjistit, kdo byl v posledních měsících v Kurytě...“

„Zadrž, chlapče!“ pravil smutně Amall, ale něco v jeho pohledu Akvina zarazilo. „Kde máš důkaz pro svá tvrzení? Chceš, abych se honil za tvým výmyslem a možná bych to i udělal, ale potřebuji důkaz. Věřím, že žádný takový neexistuje, že?“

Akvin se usmál a řekl: „Právě že existuje! Jen ho musíme najít. Finlarovo tělo by mělo být nepopíratelným důkazem. Jed rozkládá kosti. Velmi rychle. Po těle by teď už vlastně měl zbýt jen šedivý popel. Kdybychom otevřeli Finlarův hrob...“

Amall se zasmál a oponoval: „Velmi zajímavý důkaz. Uvážíš-li, že Finlarova rodina si tělo svého syna vyžádala a pravděpodobně ho už dávno nechala zpopelnit. Mnoho lidí to tak dělá. Z urny toho hodně vyčteme, že? Akvine?“

S tímhle Akvin vůbec nepočítal. Pod Akademií byly hluboké kobky, ve kterých se čarodějové obvykle pohřbívali, bez spálení. Akvina nenapadlo, že rodina mohla Finlarovo tělo chtít a zpopelnit. Nebo ten někdo, kdo ho otrávil, věděl (a to byla určitě pravda), že z mrtvolky se dá jed odhalit, proto nějak zapříčinil, že Finlar pohřben zde být nemohl.

Amall Akvina tiše pozoroval.

„Ale musí jít přece něco udělat,“ řekl Akvin.

„Obávám se, že i kdybys měl pravdu, z popela nic nevyčteš a nebudeš mít důkaz, že šlo o vraždu. Vlastně,“ dodal zamysleně Amall, „o vraždu šlo a vrah jsi ty, ačkoliv si vyšetřovatelé mysleli něco jiného. Obávám se, že tvůj vpád v nočních hodinách není žádoucí, stejně jako tvá snaha očistit své jméno v mých očích. Odejdi, Akvine, a doufám, že na jihu najdeš svou spravedlnost. Spravedlnost pocházející z rezavých seker orků!“

